

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KRESLEY COLE

m é r e g h e r c e g n ő

POISON
PRINCESS

Arkánium Krónikák 1.

finep
selection

„Egy mindent elsöprő szerelmi történet
és egy izgalommal teli, posztapokaliptikus kalandregény felvillanyozó egyvelege.”

P.C. CAST, NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KRESLEY COLE

m é r e g h e r c e g n ő

P O I S O N
P R I N C E S S

Arkánus Krónikák 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*ZAREEN JAFFERYNEK,
az én fantasztikus szerkesztőmnek
a Méreghercegnőhöz nyújtott segítségért.
Öröm volt együtt dolgozni veled!*

TAROT: *fn.* Egy illusztrált lapokból álló speciális kártyacsomag, amit manapság leginkább jóslásra használnak, és gyakran társítják az okkultizmushoz. A csomag huszonkét aduja, a Nagy Arkánus lapjai különböző szimbólumokat, ősi jeleneteket és alakokat ábrázolnak.

Prolókus

A VILLANÁS UTÁNI 246. NAP
REQUIEM, TENNESSEE
A SMOKY MOUNTAINS LANKÁIN

MILYEN BÁJOS, MILYEN TÖRÉKENY. Azok a riadt szemek. Azok a cseresznyeajkak... olyan édesen fognak sikoltani!

Kinézek az ajtó kémlelőnyílásán, remélve, hogy a lány közelebb jön. Egy *nő* ilyen közel! *Gyere ide hozzám!*

Lassan lépdél a hamuszürke félhomályban a viktoriánus stílusú házammal szemközti járdán, tipródik, vajon közelebb merészkedjen-e.

A hideg szél meglebegteti sűrű, szőke haját. Kopott farmer és viseltes túrabakancs van rajta, kezét a foszladozó kapucnis pulcsija zsebébe dugja.

Az öltözéke egyáltalán nem felel meg a kinti hőmérsékletnek. Csak most kezdett lehűlni a levegő, miután egész télen rekkenő hőség volt. A nyár közeledtével egyre *romlik* az időjárás...

A lány felnéz. Vajon megérezte az étel illatát, ami a házamból szűrődik ki? Konzervmarharagu rotyog a fatüzeléses tűzhelyen. Esetleg a kéményből gomolygó füstöt vette észre?

Éhesnek tűnik. A Villanás óta mindig éhesek.

A házam minden egyes részlete azt a célt szolgálja, hogy idecsalja hozzám a lányt. Ha a fényesen égő petróleumlámpa nem lenne elég-séges jelzőfény az utazók számára, egy filccel írott, műanyag borítású táblát is kitettem az ajtóra:

A VILLANÁS HANGJAI
MELEG ÉTEL, BIZTONSÁGOS HAJLÉK,
CSAK MESÉLJ AZ APOKALIPSZISRŐL!

A házam a lakatlanná vált város egyik legjobb helyén, egy keresz-teződésben áll. A legtöbb vendégem azt meséli, hogy az életük is útelágazáshoz ért. Ezé a lányé biztosan.

Korábban is a nyomomban volt, és nézte, ahogy megtisztítom a településtáblát az elszáradt növényzettől. *Requiem, Tennessee, lakosok száma: 1212.*

A Villanás egy számjegyre faragta le ezt a számot. Már csak én maradtam, és az enyéim.

Táblapucolás közben egy vidám dallamot fütyörésztem. A lány most azt hiszi, rendes fickó vagyok, aki igyekszik normális életet élni.

Most megáll, egyenesen az ajtóra néz. Meggyőzte magát. Ezt kes-keny válla tartásából is látom.

A bejárat felé közeledve egyre tisztábban rajzolódnak ki a vonásai. Körülbelül százhatvan centiméter magas. Karcsú alakja és finom arca alapján nem lehet több tizenhatnál. De a kapucnis pulóver alatti nőies domborulatok arra utalnak, hogy valamivel mégis idősebb.

Búzavirágkék szemei erősen elütnek sápadt arcától. Megtört szív-ről tanúskodnak. Ez a magára maradt lány tudja, mi a veszteség.

De az apokalipszis óta ki nem?

Hamarosan még többet tud majd.

Gyere közelebb!

Habozik, hogy fellépjen-e a verandára.

Ne! Gyere ide hozzám!

Nagy levegőt vesz, és elindul az ajtóhoz. Beleborzongok a feszült várakozásba. Olyan vagyok, mint a hálójában lesben álló pók.

Már most érzem a kapcsolatot a lánnyal. Régen is mindig ezt mondtam – a hozzám hasonlóktól hallottam ilyesmiről –, de ezúttal soha nem tapasztalt feszültséget érzek.

Olyan erős birtoklási vágy ébred bennem, hogy alig tudom türtőztetni magam, nehogy felnyögjek.

Ha sikerül becsalogatnom, csapdába esik. A kilincs belső része hiányzik, csak fogóval lehet kinyitni az ajtót. Az ablakok vastag plexiből készültek, betörhetetlenek. Az összes többi ajtót bedeszktáztam.

A lány felemeli a kezét, halkan bekopog, majd idegesen hátralép. Várok pár másodpercet – *egy örökkévalóságot* –, aztán topogni kezdek, mintha csak most közelednék az ajtóhoz.

Amikor mosolyogva kinyitom az ajtót, a lány egy lehetnyit megkönnyebbül. Nem az vagyok, amire számított. Olyan lehetek, mintha a húszas éveim elején járnék.

Ami azt illeti, fiatalabb vagyok. Korban közelebb állok hozzá, azt hiszem. De a bőrömet kikezdte a Villanás. És a kísérleteimnek is megvolt az ára.

De odalent a lányok, az én kis patkányaim, biztosítanak arról, hogy nincs még egy olyan jóképű srác a világon, mint én. Nincs okom azt gondolni, hogy ez nem így van.

Ó, de a lelkem mintha ősrégi lenne. *Egy bölcs öreg egy ifjú külsejével.*

– Gyere be a hidegről! – mondom kitárt karral. – Nézzenek oda, biztosan átfagyta!

A lány óvatosan benéz a házba, padlótól plafonig felméri a terepet. A belső tér vidám, gyertyafényes. A kanapé karfáján egy kötött takaró hever. A kandallóban pattogó tűz előtt egy hintaszék álldogál.

Az odúm biztonságosnak, melegnek, nagymamásnak tűnik. Mert az is. Egy időse néni lakott itt, mielőtt megöltem, és elfoglaltam az otthonát.

A lány vágyakozva nézi a hintaszéket és a tüzet, de izmai feszültek, készen állnak a menekülésre.

Szomorúságot színlelve megszólalok.

– Attól tartok, csak én maradtam. A Villanás után... – úgy teszek, mintha elcsuklana a hangom, hogy azt higgye, én is elveszítettem a szeretteimet az apokalipszisben.

Szegény én. Csak tartson ki ez addig, amíg meg nem látod az új nyakörvedet.

Végre átlépi a küszöböt! Beleharapok a szám belsejébe, nehogy felkiáltsak örömben. A nyelvemen érzem a vér átható ízét. Valahogy sikerül megőriznem hangom higgadságát.

– Arthur vagyok. Ülj csak le a tűz mellé!

Törékeny teste csak úgy reszket, meredten néz rám.

– K-köszönöm – mondja, és elindul a hintaszékhez. – A nevem Evangeline. Evie.

Amikor nem látja, zsebre teszem a fogót, és becsukom mögöttem az ajtót. A kattanáskor elmosolyodom.

Az enyém. Soha többé nem megy el innen.

Hogy életben marad-e vagy meghal, csak rajta múlik.

– Éhes vagy, Evie? Most tettem fel a ragut. Kérsz egy bögre forró csokoládét? – kérdem. Szinte hallom, ahogy csorog a nyála.

– Igen, kérek, ha nem gond – mondja, majd leül, és a kezét a tűzhöz tartja. – Éhen halok.

– Mindjárt visszajövök.

A konyhában kiszedem a ragut egy tálba, és gondosan elrendezem a vacsorát egy tálcán. Ez lesz az első közös étkezésünk. Tökéletesnek kell lennie. Kényesen ügyelek az ilyesmire. A ruhám makulátlan, a hajam ápolt. A gondosan karbantartott szikekészletem a blézerem zsebében lapul.

A tömlőc már más kérdés.

A tál mellé teszek egy bögre gőzölgő kakaót, amit a jócskán megcsappant vízkészletből készítettem. A cukortartóból beleöntök egy teáskanálnyi fehér port – *nem* édesítőt. Minden egyes korttyal egyre jobban ellazul majd, mígnem teljesen cserbenhagyják az izmai, ugyanakkor a tudata tiszta marad.

Mozdulatlan, mégis éber. Fontos, hogy teljesen átérezze a kapcsolatunkat. A saját készítésű főzeteim mindig hatásosak.

Itt az ideje, hogy bevegyem a saját elixíremet. Kiveszek egy bedugaszolt üvegcsét a szekrényből, és megiszom a tiszta, savanykás tartalmát. Ezzel még jobban összpontosítom a gondolataimat, a koncentrációm tűpontos.

– Parancsolj! – mondom, amikor visszatérek. Szeme tágra nyílik a bőség láttán. Ahogy megnyalja telt alsó ajkát, a tálca csörög-zörögni kezd a reszkető kezemben. – Segítenél letenni a...

Azonnal ugrik, a következő pillanatban már habzsolja is a ragut. Leülök a kanapéra, de nem túl közel, nehogy tolakodónak gondoljon.

– Nos, Evie, biztosan láttad a táblát a házamon – jegyzem meg. Nem válaszol, csak bólint, mert épp bőszen rág egy falatot. – Szeretném, ha tudnád, hogy szívesen segíték neked. Mindössze annyit kérek cserébe, hogy ossz meg velem némi információt – folytatom. *És kiálts, ha hozzád érek, hátrálj, ha közelítek.*

– Feljegyzem a történeteket, megpróbálom összegyűjteni a jövő számára. Mindenkinek tudnia kell, hogyan rázta meg az emberek életét a katasztrófa.

Ez tulajdonképpen igaz is. Felveszem a lányok történetét – az alanyaim hátterét –, később meg a sikolyukat.

– Hajlandó vagy rá?

Kérdőn néz rám, miután végez a raguval.

– Mit akarsz tudni?

– Meséld el, mi történt a Villanást megelőző napokban. És hogyan birkóztál meg a következményekkel. Magnóra veszem, amit mondasz – mutatok az elemmel működő kazettás magnóra az asztal végén, és maflán elmosolyodom. – Tudom, elég régimódi.

A bögréért nyúl, felemeli, és maga elé teszi.

Igyál, kislány!

Amikor belekortyol, kiszakad belőlem egy elfojtott sóhaj. A saját végzetére iszik, a közös kezdetünkre.

– Szóval csak felveszed, amit mondok?

– Így van – válaszolom. Amikor a tálcaért nyúlok, felkapja a bögréjét, és a mellkasához emelve szorongatja. – Van még a konyhában. Behozom a kannát.

Mire visszamegyek a kannával és a bögrémmel, már meg is itta a sajátját.

A pulóverét a derekára kötötte, a mellei kidomborodnak a rövid ujjú pólója alatt, ahogy tesz a tűzre.

Olyan erősen szorítom a bögrém fülét, hogy attól félek, letörik. Aztán rosszállóan összevonom a szemöldökömet. Általában nem vagyok ennyire *kéjvágyó* az alanyaimat illetően. Nem keverem össze a munkát a szórakozással... az túl problémás. De ha egyszer ennyire mámorító ennek a lánynak vonzereje!

Már akkor megkívántam, amikor először megláttam a városban. Elképzeltem az ágyamban, ahogy kitárja felém a karját.

Lehet, hogy ő az igazi?

Visszaül a helyére, megtörve a gondolataimat.

– Miért akarsz bármit is tudni *rólam*? – kérdezi vontatott, déli akcentussal.

Miután megköszörülöm a torkomat, választ adok a kérdésére.

– Aki itt felbukkan, annak bizonyára van mit mesélnie az életben maradásról. Ahogy neked is – mondom, és visszaülök a kanapéra. – Mesélj az életedről! A Villanás előttről és utánról.

– A Villanás előttről minek?

Hogy megismerjem az új tesztalanyom előéletét.

– Az apokalipszis mindenki életét felforgatta. Megváltoztatta az embereket. Olyan dolgokat tesznek a túlélésért, amiről úgy gondolták, soha nem lennének képesek. Minél több adatra van szükségem... Ha nem akarod, nem kell elárulnod a vezetéknevedet.

Felnéz a bögréje mögül, és onnan motyogja:

– Az én életem jóval a Villanás előtt a feje tetejére állt.

– Ezt hogy érted? – kérdem, és lenyomom a felvevőgombot. Úgy tűnik, nem bánja.

– Csak pár hete voltam otthon, miután az egész nyarat távol töltöttem. És semmi nem volt a régi.

– Hol volt az otthonod? – kérdezem, és csaknem felsóhajtok, ahogy ránézek a lányra. A szemhéja máris kezd elnehezedni, szőke tincsei szinte ragyognak a tűz fényében. Ahogy a válla mögé simítja bársonyos haját, megérezem finom, enyhén virágos illatát.

Nyolc hónap telt el a Villanás óta, a tavak és a folyók kiszáradtak, ennek a lánynak mégis olyan illata van, mintha most szállt volna ki a kádból.

Fantasztikus. Nem olyan, mint a tömlőben lévő bűdös kis patkányok.

– Louisianában éltem egy gyönyörű nádcukorültetvény közepén, a neve Haven – mondja. Hátradől a széken, álmodozva nézi a menynyezetet. Visszaemlékezik. – Minden irányban végtelen, zöld nádcukortáblák vettek minket körül.

Hirtelen elfog a kényszer, hogy *mindent* megtudjak erről a lányról. Miért van egyedül? Hogyan jutott fel a messzi északra férfi segítsége nélkül? Ha a zsákosok nem is, akkor a rabszolga-kereskedők vagy a milicisták biztosan elkapták volna.

Rádöbbenek, hogy nemrég veszthette el a védelmezőjét. Csakis ez lehet az oka annak, hogy egy ilyen finom lány egyedül van.

Az én szerencsémre.

– És mi történt otthon? – kérdezem. Talán összeveszett a szüleivel, vagy büntetést kapott, mert nem ment haza időben, esetleg szakított a helyi középiskola nagymenőjével? – Nyugodtan elmondhatod – biztatom, és bólintok egyet.

A lány mély levegőt vesz, és az ajkába harap.

Tudom, hogy ebben a pillanatban eldöntötte, mindent elmond nekem.

– Arthur, én... nemrég jöttem ki egy elmeógyógyintézetből – fel-néz a szempillái mögül, onnan fürkészi félve a reakciómat.

Leesik az állam.

– Egy elmeógyógyintézetből?

– Második koromban beteg voltam az utolsó negyedévben, és anya úgy döntött, elküld egy atlantai klinikára.

Ezt a lányt az ég küldte!

Én is *beteg* voltam. Aztán kipróbáltam magamon a főzetemet, és felfedeztem a gyógymódot.

Valószínű, hogy a betegségről alkotott elképzelésünk halálosan különbözik... de *megtaníthatom* neki, hogyan adja át magát a sötétségnek.

– El sem hiszem, hogy elmondom – mondja a homlokát ráncolva, majd suttogva folytatja. – Neki nem mondhattam el a titkaimat.

Neki – a korábbi védelmezőjének? Meg kell tudnom a titkait!

A lány megereszt egy finom mosolyt.

– Vajon veled miért vagyok ilyen fesztelen?

Mert a szer most fejti ki hatását, ellazít.

– Folytasd, kérlek!

– Még csak két hete voltam otthon, amikor ismét fura dolgok kezdtek történni. Kiesett az idő, rémálmok gyötörtek és hallucinációim voltak, de olyan valóságűek, hogy nem tudtam eldönteni, ébren vagyok-e vagy álmodom.

Ennek a zaklatott lánynak éppoly törékeny a lelke, mint a teste.

Az enyém. Az ég küldte nekem.

Az örület aprócska szikrájából lángra lobbanthatom az elmebajt. Izzadni kezdek, ahogy visszafojtom az agressziómat.

A lány nem veszi észre, mert ismét a plafont bámulja, ahogy visszaemlékezik.

– Egy héttel a Villanás előtt kezdődött az iskola. Hét nap volt a tizenhatodik születésnapomig.

– A Villanás napján volt a születésnapod? – kérdezem izgalommal teli hangon. – És aztán mi történt?

Egyik lábát felteszi a székre, a másikkal finoman hintáztatja magát.

– Emlékszem, hogy reggel felöltöztem a hétfői tanítási napra. Anya aggódott. Attól félt, hogy még nem állok készen – mondja egy sóhaj kíséretében. – Igaza volt.

– Miért?

Évie a szemembe néz.

– Elmesélem. A teljes történetemet. Megpróbálok minél több részletre visszaemlékezni, de Arthur...

– Igen?

Szeme csillog, arckifejezése szégyenkező. Tökéletesen szerencsétlen.

– Előfordulhat, hogy igazából nem is az történt, amit gondolok.

A VILLANÁS ELŐTTI 6. NAP
STERLING, LOUISIANA

– HOGY VAGY? – kérdezte anya érdeklődő tekintettel. – Biztos, hogy készen állsz?

Végigsimítottam a hajamat, magamra erőltettem egy mosolyt, és kényszeredetten azt hazudtam:

– Persze.

Majd amikor túlvoltunk ezen a kis színjátékon, türelmesen így folytattam:

– Az orvosok szerint jól fog tenni, ha visszatérek a normális kerékvágásba.

Az öt pszichiáterem közül három legalábbis ezt állította.

A másik kettő szerint továbbra sem volt stabil az állapotom. Azt mondták, időzített bomba vagyok. Biztos, hogy komoly baj lesz még velem.

– Csak vissza kell mennem a suliba a barátaim közé, ennyi.

Ha a pszichiáterekre hivatkoztam, anya mindig megnyugodott, mert úgy vélte, ez is azt bizonyítja, hogy hallgatok rájuk.

Sok mindenre emlékszem, amit a dokik mondtak – mert sok mindent elfelejtettek velem a klinika előtti életemből.

Anya összekulcsolta a kezét a háta mögött, és a cuccaimat vizslatva nekiállt járkálni a szobámban – a csinos, szőke Sherlock Holmes felátatlan titkok után kutatott.

Semmit sem talált; már elrejtettem a csempészarut a hátizsákomban.

– Volt rémálmod éjjel?

Vajon hallotta, ahogy visítva felriadok?

– Nem.

– Amikor találkoztál a barátaiddal, elárultad valamelyiküknek, hol voltál igazából?

Anyával mindenkinek azt mondtuk, hogy egy speciális felkészítő iskolába mentem. Végére is nem lehet elég korán elkezdni a lányok felkészítését ezekre a déli egyetemi leányszövetségekre.

Az igazság az, hogy bezártak az Ifjúsági Oktatóközpontba, ami egy olyan intézet, amelyet viselkedészavaros fiataloknak tartanak fenn, és amit sokan a fura gyerekek utolsó esélyének tartanak.

– *Senkinek* nem beszéltem az intézetről – feleltem. Már a pusztá gondolata is elborzasztott, hogy a barátaim vagy a pasim tudomást szereznek róla.

Főleg a pasim. Brandon Radcliffe. A mogyoróbarna szemével, filmstárhoz illő mosolyával, és világosbarna, göndör hajával.

– Helyes. Ez a dolog csak ránk tartozik.

Anya megállt a szobámban lévő nagy falfestmény előtt, és zavartan megbillentette a fejét. Szép akvarell vagy menő retró dizájn helyett egy hátborzongató tájat festettem buja kúszónövényekkel, vészjósló tölgyfákkal, és a nádcukorültetvény mögött sötétlő égbolttal. Tudom, hogy anya legszívesebben átfestette volna a szekkót, de attól félt, hogy totál kiborulnék és fellázadnék.

– Bevetted a gyógyszereidet?

– Mindig beveszem, anya.

Bár nem állíthatom, hogy a kesernyés pirulák elmulasztották a rémálmaimat, tény, hogy megszabadítottak az érzékcsalódásoktól, amelyek tavasz óta gyötörtek.

Azok a rettenetes hallucinációk annyira valóság-hűek voltak, hogy abban az időben alig érzékelttem a körülöttem lévő világot. Épp hogy csak sikerült befejeznem a másodikat. Víziók gyötörtek, és közben próbáltam úgy tenni, mintha semmi bajom nem lenne.

Az egyik káprázatban azt láttam, hogy lángok csapnak fel az éjszakai égbolton. A tűzcsóvák elől menekülő patkányok és kígyók elárasztották a Haven előtti pázsitot, és annyian voltak, hogy az előkert talaja szinte hullámozott tőlük.

Egy másikban annyira sütött a nap – ráadásul éjszaka –, hogy kiégette az emberek szemét, genny folyt a szemüregeikből, eltorzult a testük, és kirohadt az agyuk. Zombiszerű vérszívókká váltak, a bőrük olyan volt, mint a gyűrött papírszatyor, és savas váladék szivárgott belőlük. *Mumusok*nak hívtam őket...

A rövid távú céloom egyszerű volt: ne száműzzenek az intézetbe. A hosszú távú némileg bonyolultabbnak ígérkezett: túlélni a középiskolát, hogy elmenekülhessek a főiskolára.

– Te és Brandon még együtt vagytok? – kérdezte anya szinte hitetlenkedve, mintha képtelen lenne megérteni, miért maradt velem a barátom a három hónapos távollétem után.

– Mindjárt itt lesz – mondtam rendíthetetlenül. Anyának sikerült felidegesítenie.

Nem, Brand nem hagyott el. Egész nyáron kitartóan írogatta az SMS-eket, annak ellenére, hogy az intézetben csak két választ engedélyeztek havonta. És a múlt heti hazatérésem óta is fantasztikusan

kedves volt velem: az én vidám, mosolygós pasim virágot hozott nekem, és elvitt moziba.

– Kedvelem Brandont, nagyon rendes fiú – zárta le anya a reggeli kihallgatást. – Örülök, hogy hazajöttél, kicsim. Haven olyan csendes volt nélküled.

Csendes? Égtem a vágtyól, hogy a fejéhez vágjam: „Igazán, Karen? Tudod, mi a rosszabb a csendnél? A nap huszonnégy órájában sercegő villanykörték a központban. Vagy a saját magát vagdosó szobatársam sírása, amikor nekiesett a combjának egy villával. Vagy mit szólnál egy vég nélküli, monoton nevetéshez?”

Ez utóbbit én produkáltam.

Végül semmit sem meséltem az intézetről.

Már csak két év, és elhúzok innen.

– Anya, ez az én nagy napom – mutattam a hátizsákomra. – És szeretnék odakint lenni, mire Brand megérkezik.

Hiszen egész nyáron vártattam szegényt.

– Ó, hát persze.

Anya lekísért a lépcsőn, a lépteink egyszerre dobbantak. Az ajtónál állva a fülem mögé simította a hajamat, és adott egy puszit a homlokomra, mintha még mindig kislány lennék.

– Finom a samponod illata. Kipróbálhatom?

– Persze – kipréseltem magamból egy mosolyt, majd kiléptem az ajtón. A ködös levegő mozdulatlanul állt. Mintha a föld sóhajtott volna egyet, aztán elfelejtett volna ismét levegőt venni.

Lementem a bejárati ajtó előtti lépcsőn, és megfordultam, hogy szemügyre vegyem az impozáns épületet, ami annyira hiányzott. A Haven-ház egy hatalmas, huszonnégy szobás kúria volt, tizenkét impozáns oszloppal az elején. A ház még az eredeti színeit őrizte – a

deszkaburkolat krémszínétől a zsaluk sötétzöldjéig –, ahogy azt a szépanyám annak idején megálmodta.

Az épületet tizenkét hatalmas tölgyfa vette körül. A fák szétterülő ágai itt-ott összenőttek, amitől leginkább olyanok voltak, mint a zsákmányukat csapdába ejtő, száztonnás hidrák.

A helyiek szerint a Haven-ház úgy festett, mintha kísértet járta volna. A ködben úszó épületet elnézve igazat kellett adnom nekik.

Várakozás közben kisétáltam az egyik közeli nádcukorültetvény széléhez. Odahajoltam, hogy megszagoljam a bíborszínű szárat. Erőteljes, de édeskés illat. Az egyik zöld levél úgy hajlott, mintha megragadta volna a kezemet. Elmosolyodtam.

– Hamarosan kapsz esőt – motyogtam, remélve, hogy nemsokára véget ér a sterlingi aszály.

Mosolyom még szélesebbre húzódott, amikor a kagyló formájú felhajtónkon megláttam végigsuhanni egy fényes Porsche kabriót.

Brandon. Ő volt a legmenőbb srác a környéken. Negyedikes. Hátrvéd. Gazdag. Igazi hármas befutó.

Amikor megállt, vigyorogva nyitottam ki a kocsiajtót.

– Szia, nagyfiú!

De ő csak a homlokát ráncolta.

– Olyan... fáradtnak tűnsz.

– Későn feküdtem le – feleltem, ahogy bevágtam a táskámat az aprócska hátsó ülésre, és hátranéztem a ház felé. Amikor meglibbent a konyhafüggöny, csak forgattam a szemeimet. *Két év, és elhúzóok innen...*

– Jól vagy? – kérdezte aggódalmas tekintettel. – Ihatunk egy kávét útközben.

Becsuktam a kocsiajtót.

– Persze, felőlem.

Meg sem dicsérte a hajamat és az öltözékemet – az ujjatlan, babakék Chloé ruhámat, amelynek a szegélye nagyjából tíz centiméterre volt a térdem felett; a fekete selyemszalagot, ami hullámos lófarokba fogta össze a hajamat; és a hozzá tökéletesen passzoló fekete Miu Miu magassarkúmat.

A gyémánt fülbevalómon és a Patek Philippe karórámon kívül nem viseltem egyéb ékszert.

Heteket töltöttem az öltözékem megtervezésével, aztán két napot Atlantában a beszerzésével, és ma is egy órán át gyözködtem magam indulás előtt, hogy még soha nem voltam ilyen jó bőrben.

Brand megvonta széles vállát, ezzel lezárva a témát, majd lekanyarodott Haven kocscifelhajtójáról. A kerekek nagy ívben hányták fel a kavicsot, ahogy elhaladtunk a sokhektárnyi nádcukorültetvény mellett.

Amikor kiértünk az országútra, a kátyús, lestrapált, régi louisianai aszfaltra, Brand megszólalt.

– Olyan csendes vagy ma reggel.

– Fura álmaim voltak az éjjel.

Rémálmok. Semmi új.

A jó álmaim kivétel nélkül tele voltak növényekkel. Borostyán és rózsza nőtt a szemem láttára, termések csíráztak ki körülöttem.

De a legutóbbi rémálmaimban egy vörös hajú, zöld szemű, hibbant nőszemély arra használta ezeket a növényeket, hogy... másokat bántson, még hozzá kegyetlenül. Élvezettel vihogott, amikor az áldozatai irgalomért könyörögtek.

Palástba burkolózott, és csuklya volt rajta, így nem láttam az arcát, de annyit mégis ki tudtam venni, hogy a bőre sápadt, és zöld, borostyánszerű tetoválás van a képén. Kusza, vörös haja tele volt levelekkel. Úgy hívtam: a vörös boszorkány.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ne haragudj! Kissé megijesztettek.

– Ó!

A viselkedéséből láttam, hogy nem igazán volt képben. Egyszer megkérdeztem tőle, vannak-e rémálmai, de csak bambán nézett rám, és egyet sem tudott felidézni.

Ez volt Brandon – a leggondtalanabb srác, akit valaha ismertem. Bár akkorára nőtt, mint egy medve – vagy mint egy profi futballjátékos –, a természete inkább egy aranyos kiskutyáé volt, mint egy grizzlyé.

Titokban azt reméltem, hogy az ő normális, hétköznapi viselkedése visszahúz a vízióim pusztaságából. Többek között ezért féltem attól, hogy talál egy másik lányt, és szakít velem, amíg be vagyok zárva az intézetbe.

Úgy tűnt, legalább ez a probléma elhárult. Brandon kirtartott mellettem. Ahogy távolodtunk Haventől, minden egyes kilométerrel egyre élelnebben süttött a nap, és egyre ritkább lett a köd.

– Tudom, hogyan vidítsam fel a csajomat! – mondta azzal a pajkos vigyorával.

Képtelen voltam ellenállni a varázsának.

– Tényleg, nagyfiú? Hogyan is?

Lehúzódoott egy árnyas pekándiófa alá, a kerekék alatt csak úgy ropogtak a lehullott termések. Megvárta, hogy elüljön a por, majd megnyomott egy gombot, és leengedte a kocscitetőt.

– Milyen gyorsan akarsz száguldani, Eves?

Kevés dolog villanyozott fel annyira, mint nyitott tetővel száguldozni az országúton. Egy ezredmásodpercre eszembe jutott, hogyan teszem majd rendbe a tökéletes frizurámat – *laza fonat, ami átlóg a vállamon* –, majd azt mondtam:

– Nyomd tövig a gázt!